

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1544/2016
14.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ ..., чији је пуномоћник Драган Јовић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градски јавни правобранилац Града Лесковца и тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, водопривреде и шумарства, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1240/16 од 14.06.2016. године, у седници одржаној 14.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1240/16 од 14.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 20/14 од 02.03.2016. године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде материјалне штете солидарно плате 804.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом Централне европске банке на средства по виђењу. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом Граду Лесковцу накнади трошкове парничног поступка од 421.500,00 динара, а туженој Републици Србији, Министарству пољопривреде, водопривреде и шумарства 91.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1240/16 од 14.06.2016. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју тужилац указује, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, она може изјавити.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, закључком Градске управе за урбанизам и стамбено-комуналне послове Града Лесковца, од 15.05.2012. године, одбачен је, као непотпун, захтев тужиоца од 22.08.2011. године, за издавање локацијске дозволе за изградњу мини хидроелектране „...“ у ..., јер у остављеном року од 15 дана није допунио свој захтев. Дана 15.12.2011. године тужилац је Републичкој дирекцији за воде при Министарству пољопривреде, водопривреде и шумарства, поднео захтев за издавање водних услова, која је 29.02.2012. године донела решење којим је тужиоцу, у поступку припреме и израде техничке документације за изградњу преграде и захвата воде из ..., издато 27 водних услова, уз обавезу да се по завршетку техничке документације обрати најпре надлежном водопривредном предузећу ради добијања извештаја о израђеној техничкој документацији, а потом и овом Министарству, ради добијања водне сагласности. Пре подношења овог захтева, тужилац је 19.09.2011. године, са „ББ“ закључио уговор о извођењу радова на изградњи приступног пута и рашчишћавању терена (радови су и извођени у току 2011. и 2013. године), затим је 14.11.2011. године са власницима парцела бр. ... и ..., закључио уговоре о прибављању права коришћења по цени од 1200 и 370 евра, а ради прибављања целокупне техничке документације за изградњу миниелектране ангажовао је ВВ за уговорену накнаду од 120.000 евра. Оценом налаза и мишљења судског вештака судови су утврдили да је тужилац имао издатак у висини од 1.985,75 евра ради прибављања права трајног коришћења и 80.000 евра које је исплатио ВВ. У судском поступку утврђено је и да је надлежни орган Града Лесковца, 29.12.2012. године донео решење којим је „ГГ“ издао локацијску дозволу за изградњу мини хидроелектране на истој реци, а 19.06.2013. године издата му је и грађевинска дозвола. Предлог тужиоца за понављање овог поступка (издавање локацијске дозволе „ГГ“), одбачен је решењем надлежног органа Града Лесковца од 29.10.2012. године, које је потврђено решењем надлежног Министарства од 13.06.2013. године. Дана 29.12.2012. године извршен је ванредни инспекцијски надзор локацијске дозволе и том приликом је Републички урбанистички инспектор констатовао да је решење о локацијској дозволи „ГГ“ издато у складу са важећим Законом о планирању и изградњи и Просторним планом Града Лесковца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев, основано налазећи да у поступању органа тужених није било незаконитог поступања, па нису испуњени ни услови за накнаду штете, применом члана 172. став 1. ЗОО.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете, за коју тужилац тврди да је претрпео незаконитим радњама органа тужене.

Појам материјалне штете утврђен је одредбом члана 155. Закона о облигационим односима, по коме штету представља умањење нечије имовине

(обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист). Оштећени има право на накнаду како обичне штете, тако и измакле користи (члан 189. став 1. ЗОО), а за штету одговара онај ко другоме исту проузрокује, осим ако не докаже да је штета настала без његове кривице (члан 154. став 1. ЗОО). Правно лице одговара и за штету коју трећем лицу проузрокује његов орган у вршењу или у вези са вршењем својих функција (члан 172. став 1. ЗОО).

Према наведеним одредбама, услови за остварење права на накнаду штете су – настанак штете, радња штетника (када се не ради о објективној одговорности) и постојање узрочне везе између штете и штетне радње. Када се ради о штети у смислу члана 172. став 1. ЗОО, правно лице ће бити одговорно само ако се утврди да је штета последица незаконитог и неправилног рада његовог органа, што подразумева поступање супротно закону и правилима поступка за рад тог органа. При том, приликом оцене да ли су испуњени услови за постојање одговорности за насталу штету од правног лица, у конкретном случају од државе – Републике Србије и Града Лесковца, треба имати у виду да погрешна примена права, односно примена погрешног закона или погрешне законске одредбе, као и погрешно тумачење правне норме, не представља ни неправилан ни незаконит рад органа. Погрешна примена права може се квалификовати као незаконит рад само у случају ако је у питању намера или груба непажња.

У конкретном случају тужилац није доказао да је у радњама органа тужених било незаконитог поступања, нити да је постојала било каква узрочна веза између поступања органа тужених и трошкова којима се тужилац изложио, а које у овом поступку потражује као штету. Наиме, тужиочев захтев за издавање локацијске дозволе је одбачен, као непотпун, јер у остављеном року није доставио сва потребна документа за прибављање ове дозволе. Међутим, против овог закључка он није користио право жалбе, па поред тога што евентуално погрешна примена права не представља незаконит рад органа, тужилац не може тек у овом судском поступку указивати да је рад органа туженог Града Лесковца незаконит, јер је закључак донет уз погрешну примену закона. Дакле, тужилац није искористио право на правно средство (жалбу), које има по закону, већ је сам предузео радње у циљу припрема за градњу мини хидроелектране.

Тужилац штету потражује на име трошкова којима је био изложен ради извођења радова на рашчишћавању терена и изградњи приступног пута, ради прибављање права коришћења од власника парцела бр. ... и ..., као и ради израде техничке документације за изградњу миниелектране, али је све наведене радње предузео у поступку припреме техничке документације и неопходних дозвола. Све ове радње предузете су пре добијања локацијске дозволе и пре добијања решења о водним условима, па је тужилац знао или је морао знати да постоји могућност да не добије потребне дозволе за изградњу миниелектране, али их је на сопствени ризик ипак предузео, због чега не може потраживати накнаду ових трошкова од тужених, иако они за њега представљају штету, јер не постоји узрочна веза између за тужиоца настале штете и поступања органа тужених.

Околност што је локацијска дозвола за изградњу мини хидроелектране на истој реци издата другом правном лицу, није и не представља незаконит или неправилан рад органа тужених, имајући у виду да је у поступку утврђено да је дозвола „ГГ“ издата у складу са важећим прописима, што је утврђено и у

поступку ванредне инспекцијске контроле од стране Републичког урбанистичког инспектора. На супротан закључак не упућује ни истицање тужиоца да су морали бити спојени управни поступци који су вођени по захтеву тужиоца и по захтеву „ГГ“, за издавање локацијеске дозволе, јер применом члана 117. став 1. ЗОУП, спајање поступака ради једновременог одлучивања представља могућност, али не и обавезу управног органа.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из тих разлога не може изјавити (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић